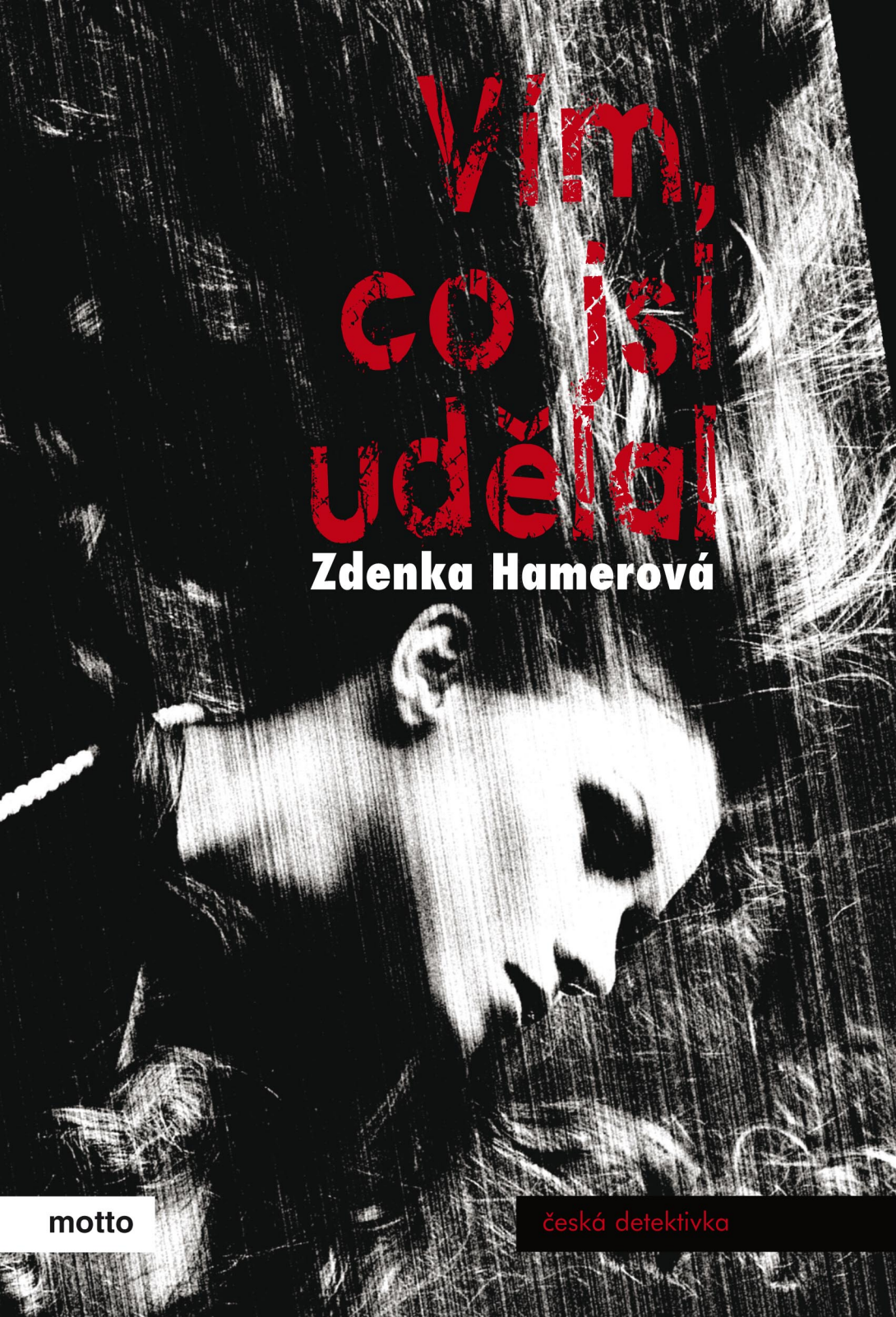

Vím, co jsi udělal

Zdenka Hamerová

motto

česká detektivka

motto

Zdenka Hamerová

**Vím,
co jsi
udělal**

Praha 2011

© Zdenka Hamerová, 2011

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-7246-591-0

PROLOG

„Příští sobotu má šéf oslavu, pojedeme tam spolu?“ zeptal jsem se Pavlína. Už čtrnáct dní vím, že se za týden jede na Tonyho chalupu, ale zatím jsem nebyl schopen o tom Pavlíně říct, natož jí nabídnout, aby jela se mnou. Pavlína neodpovídala, noční ticho rušilo jen pokojné vrnění lednice v kuchyni.

„Spíš?“ zeptal jsem se pro jistotu, abych si zbytečně nemluvil pro sebe.

„Nespím,“ pípla kňouravě. „Přemýšlím. A kam jako?“

„Někam za Prabu, už jsem tam jednou byl. Mám to na pozvánce. Není to nic oficiálního, neboj, Tony se rád předvádí, takže když si nechal udělat nový podlahy, musí nám je ukázat.“

„Bude to stejně trapný jako ten vánoční večírek před měsícem?“ zeptala se kousavě.

Ani nevím proč, ale cítil jsem, jak se mi nabrnula krev do tváří. Ne že bych, kromě Michala, měl k někomu z kolegů extra kamarádský vztah, ale přece jen se mě její otázka malinko dotkla. „Miláčku, nemusela jsi tam se mnou chodit,“ opáčil jsem stejným tónem. Protože mi bylo úplně jasné, proč tam se mnou šla – ze žárlivosti.

„No jasně, jen se uraz,“ štekla. „Nezlob se na mě, ale když se holka napřed opije, že ji málem musíte odnést domů na zádech, a pak tam pláče chlapům na rameni, že byla v šestnácti znásilněná, to je nechutný.“

Zavrčel jsem a odtáhl se. Hádat se v posteli, a ještě k tomu nazí, je obzvlášť potupné. To si člověk připadá jak kašpar. Jako by měla Pavlína stejné pocity, sáhla na vypínač malé bílé lampy a rozsvítila. Pak vyskočila z permanentně rozložené skládací

pobovky a oddusala do předsíně. Její bílé půlky se přitom rozčileně natřásaly. Pak jsem slyšel ránu koupelnových dveří. Vrátila se po chvíli v mém zašedlém pruhovaném froté županu, ale na rozdíl ode mě jí slušel. Vypadalo to, že se uklidnila, protože si sedla ke mně, pobladila mě a pokračovala už mírnějším hlasem: „Všichni jste ji dost utěšovali. Nejvíc ty a Michal. A vzhledem k tomu, že pak jela ve stejném taxi jako Michal, mohla si být jistá, že si svůj sexy zážitek zopakuje. Naštěstí s alkoholovou narkózou.“

„Jen jsem se zeptal, jestli se mnou pojedeš na Tondovu oslavu, to je všechno,“ opáčil jsem. „Že se Běla před Vánocemi opila, za to fakt nemůžu.“

„Muselo to být brozný,“ vzdychla Paulína.

„A co?“ nechápal jsem.

„No to znásilnění. Vyprávěla mi to taky, nemysli si.“

„Jé,“ obrátil jsem oči v sloup.

„Asi je to její trauma, který se otevře vždycky, když se napije. Ovšem nepřipadá mi vhodné, aby to takhle každému servírovala.“

„Máš pravdu,“ přitakal jsem. „Ale řešit v noci traumata Běly, to jsem si vždycky přál,“ uchechtl jsem se ironicky. „Jako bych těch svých neměl dost.“

„Říkala, že šla s nějakým klukem z koncertu, líbali se, mazlili, on to nějak neukočíroval a povalil ji do trávy. Když se začala bránit, nějakou jí vrazil a udělal jí to.“

„Tak proč se s ním líbala a mazlila?“ zavrtěl jsem nevěřičně hlavou a vybavil se mi podobný večer, před dvanácti lety. To bylo šestnáct pro změnu mně a osmnáct Michalovi. Tehdy jsme jeli s partou na festival a já byl možná nejmladším účastníkem našeho „zájezdu“. Letní zem byla rozpraskaná vedrem, všude se prášilo. V hnědém prachu, odpadcích a zbytcích trávy se válely davy lidí. Kdo neležel, nespál nebo se jen tak nepovaloval, čekal frontu na pivo u některého z mnoha stánků nebo tančil,

hvízdal a křičel v kotli pod pódiem, které bylo stranou stanového a spacákového ležení. Můj nejděsivější zážitek nastal v noci, kdy se těsně vedle mojí hlavy rozprskla plná láhev, která vylétla z noční rvačky. A nejzajímavější zážitek mě čekal, když jsme se s Michalem rozdělili o jednu holku. Pro mě byla úplně první v životě a za boba bych si nevzpomněl, jak se jmenovala. Jen si matně uvědomuji, že nejdříve se jí to líbilo a pak už se jí to nelíbilo. Těžko říct, jestli třeba potom i nebrečela. I to by bylo možné, jenže můj mozek byl tehdy posílen vodkou a pivem.

„Běla tam bude, tak to s ní můžeš rozebrat ze všech stran,“ usmál jsem se.

„A co ta druhá ženská?“

„Jaká druhá? Myslíš Andreu?“ zeptal jsem se.

„No jasně, ještě tam máte takovou kočku s vlnitými vlasy. Viděla jsem, jak se na ni díváš. Možná proto, že vypadá úplně jinak než já. Jsem pro tebe okoukaná, víd?“

„Mlčel jsem. Takový dotaz snad ani za odpověď nestál.“

„Proč nic neříkáš? Mám pravdu, že jo?“

„Chtěl jsem navrhnout, aby mi pro jistotu vypíchla oči, ale radši jsem řekl to, co chtěla slyšet, abych měl pokoj a mohl spát. „Jsi nejkrásnější. Nevím, proč bych se měl dívat na nějakou Andreu, když mám tebe.“

Spokojeně vzdychla a uložila se mi na levou paži. Odbodlaně jsem ji objal a držel, dokud mi paže nezačala brnět.

„Kolik tam vlastně těch ženských máte?“ začala zase po chvíli.

„Tři. Bělu, Dášu a Andreu. Dvě jsi viděla, Dášu neznáš, na vánočním večírku nebyla, ale třeba jsi s ní někdy mluvila, když jsi mi volala do práce na pevnou. Konec výslechu? Můžeme jít spát, miláčku?“ zeptal jsem se mrzutě.

„Možná s tebou na ty narozeniny pojedu, Alešku. Nebo třeba sám změníš názor a zůstaneš nakonec doma,“ řekla Pavlína záhadně.

Hodinku mezi dvanáctou a jednou jsem měl v práci rád. Ne proto, že je oběd a konečně se od rána najím. Ale proto, že jsou všichni pryč, nikdo neběhá sem tam a nemlátí dveřmi, obvykle ani nepípají, nezvoní a nehrají telefony.

Dáša se zvolna vynořila ze dveří své kanceláře, přišla k mému stolu a posadila se na roh. Posadila se není to správné slovo. Ona se jakoby opřela. Zvedl jsem oči a všiml si, že pod lehce průsvitnou pružovanou blůzou má bílou podprsenku, a přestože není tlustá, ramínka jí vězí mírně zakousnutá do kůže.

„Toník dneska nemá hlad? Nevzal tě na oběd?“ rýpl jsem si.

„Dneska obědvá někde mimo,“ mávla rukou.

„Tak copak bys chtěla, Dášenko?“

„No tebe přece, Alešku,“ odpověděla koketně.

„Ale mě přece máš, víš, že jsem jen tvůj,“ pronesl jsem ve stejném duchu. Čímž bych předpokládal, že jiskřivá konverzace byla vyčerpána a půjde si po svých.

„Škoda že nejsem mladší,“ pokračovala něžně a nalakovaným dlouhým nehtem kroužila po stole.

„Vždyť jsi mladá,“ opáčil jsem pohotově o deset let starší ženě.

„Já tě opravdu chci,“ zaznělo její neúprosné oznámení. „Nedělám si srandu.“

To mě poněkud polekalo a snažil jsem se zapnout mozek. Tady už nepůjde o nějaké vtipkování. Nepustila mě však ke slovu. „Víš, proč bys byl se mnou šťastnej? Nechala bych ti volnost, o kterou nechceš přijít. Já jsem totiž taky taková.“

Cítil jsem trochu paniku, ale zároveň mi bylo do smíchu

z té představy, já a Dáša. „Jak to myslíš?“ zeptal jsem se a cuklo mi v levém koutku úst.

„Normálně. Když se do sebe dva zamilují a začnou spolu chodit, dobrovolně se svobody vzdávají. Zanedbávají kamarády, zájmy, navzájem si diktují, co mají dělat, omezují se, žárlí na sebe, chtějí se vlastnit a říkají tomu láska. Ale ty jsi jiný a já taky. Já bych ti nechala svobodu,“ oznámila tónem, jako by právě udělala něco záslužného. Přemýšlel jsem, jak k těmto závěrům došla a proč mi tohle vlastně říká zrovna teď, když spolu už rok děláme v jedné firmě. Nic proti Dáše s medovými vlasy, je to hezká holka, i když starší než já. Ale představa, že bych s ní něco měl, je stejná, jako líbat ségru. (Kdybych teda nějakou měl.) Že by někdy vyslechla můj telefonický rozhovor s Pavlínou, kdy jsem jí po tisíci vysvětloval, proč chci žít sám? „To je od tebe hezký, že bys mi nechala svobodu, Dášenko. To jsem fakt rád, moc děkuju,“ odpověděl jsem z legrace a doufal, že to Dáša pochopí a že se jí tím nějak citově nedotknu.

„Nedělej si ze mě švandu,“ třepla mě dlouhými prsty po hlavě. „Já mluvím vážně. Hodíme se k sobě. Chceš zůstat svůj, stejně jako já, ale zároveň nejsi tak postiženej jako Michal.“ Na slovo „postiženej“ dala zvláštní opovržlivý důraz a doprovodila ho úšklebkem v podobě ohrnutého pečlivě nalíčeného rtu. „Nepotřebuješ stádo milenek jako on, máš tu svou holku, která ti dřív nebo později stejně volnost sebere.“ Pak se naklonila, přitáhla si moji hlavu blíž a naše obličej se zastavily jen pár centimetrů od sebe. Neudržel jsem se a málem jí smíchy vyprskl do obličej. Nemohl jsem uvěřit, že už nejde jen o vtipkování a flirt. „Dášenko, se mnou bys nevydržela. A vůbec, vždyť o mně vlastně vůbec nic nevíš.“

„To, co potřebuju, vím,“ zašeptala a zajela mi prsty do vlasů. Vyrasila na mně husí kůže, jako by mi na záda někdo vypustil hejno mravenců. Myslela to vážně. Bože můj, co si po-

čnu? Doufal jsem, že nepostřehla paniku v mých očích. Kdyby nic jiného, jejím veřejným tajným milencem byl Tony, náš šéf. A já rozhodně nepotřeboval zbytečné problémy. Jenže zároveň jsem tušil, že ještě větší potíže nastanou, pokud ji nešetrně odmítnu a ona se urazí. Tak co teď? „Máš přece Tonyho,“ zamručel jsem chabě a snažil se, aby můj hlas neznel příliš ustrašeně.

„Ano, ale je ženatej. Nebaví mě se pořád schovávat. A mít tebe by nebylo špatný,“ šeptala dál. Cítil jsem její dech. Rozeznal jsem kávu, nikotin a jakýsi lehký odér něčeho sladkého, zřejmě vůni rtěnky. Nevydržel jsem napětí, usmál jsem se a omluvně ji pohladil po ruce, kterou mne stále pevněji svírala na zátylku. Otočil jsem hlavu, abych se jemně vykroutil. Začínal jsem na ni mít vztek, že mě zahнала do úzkých, a já se přitom ještě musím snažit být taktní. Stiskla mě však pevněji a přilepila svoje ústa na ty moje ztuhlá a sevřená. Cítil jsem, jak se její měkké rty snaží dostat mezi ty moje, její nos mě hebce šimral na tváři a díval jsem se na její narůžovělou šíji. Vnímal jsem, jak si div nelehá na stůl, aby si udělala pohodlí, a odolal jsem pokušení zkusit měkkost kulatého obsahu její podprsenky.

„He-ehm, ehm,“ ozvalo se ode dveří a Dáša se nikterak překotně odlepila a přestala mi cuchat vlasy. Zato moje srdce zralé na infarkt málem proskočilo hrudníkem. Tony. Dáša ležérně zvedla pŕlky ze stolu a došla k Tonymu, který stál u zdi a nevěřícně vrtěl hlavou. Zadýchaně jsem se sehnul ke své aktovce, slepě jsem zatápal po kapesníku, vysmrkal jsem se a nenápadně přitom setřel Dášinu rtěnku z obličeje. Pak jsem se narovnal, bezelstně jsem zvedl oči k šéfovi a v duchu jsem rozmýšlel přijatelné vysvětlení svého nepřírozeně blízkého pohledu do tváře jeho milenky. Dáša však byla rychlejší. „Tony, prosím tě nemáš kapku alkoholu? To je nechutný. Aleš měl u nosu tak hnusný pupínek, že jsem se na něj už nemohla dí-

vat, tak jsem ho vymáčkla. Chtělo by to vydezinfikovat,“ doporučila suverénně. Pak se na mě otočila s výrazem, jako bych byl retardované dítě. „Ukaž, nemáš to moc červený? Nekrvácí ti to?“

„Ne,“ hlesl jsem, a to bylo taky jediné slovo, na které jsem se v danou chvíli zmohl. Hnusný pupínek. To ji nenapadlo něco lepšího? Opřel jsem tvář do dlaní a vzdychl. Mám já tohle zapotřebí? Jak dlouho tam Tony stál? Viděl něco? Slyšel něco? A jak si to asi vyložil?

„Jo, tak pupínek,“ pokýval Tony hlavou. „Měl by ses uče-
sat, Aleši, nějak sis rozčuchal vlasy,“ pronesl významně skoro pětáctýřičátník Tony, nakrátko ostříhaný brunet s vysokými kouty a pronikavýma černýma očima. Do kanceláře vešel Michal s Romanem. „Koukám, že po obědě panuje veselá nálada,“ konstatoval Michal ironicky.

„Jistě,“ odsekl Tony. „Pauza na oběd skončila před deseti minutami,“ upozornil a nahlédl do vedlejší kanceláře, jestli i tam jsou všichni na svých místech.

Michal se zasunul k počítači. Pak se na mě potutelně usmál, jako kdyby tušil, co se před chvílí odehrálo. Pohladil svůj pečlivě nagelovaný účes a přihnul si vody z plastové lahve. Dáša odkráčela do příjímací a recepční kanceláře, která sousedila s Tonyho. Cestou ho smířlivě pohladila po ruce.

Dáša se chystala domů kolem čtvrté hodiny jako vždycky, měla upravenou pracovní dobu. Možná vyzvedávala děti ze školy nebo spěchala na nákup, co já vím. Navlékala se do kabátu, něco uvázala kolem krku, pak si prohrábla vlasy, natlala pusu červeně a pečlivě narovнала silonky na stehnech. Hladila si boky, aby upravila sukni, přičemž na mě upřeně zírala. Žerty stranou. Zasedla si na mě, a mně sevřel hrdlo pocit myši lákané na otrávený ementál. Michalovi mohly oči vypadnout, Luboš si málem přibouchl prsty do kopyrky a Roman na nás šibalsky pomrkával jako žák základní školy. Dáša ráda provokovala. Proč ne, aspoň byla nějaká zábava. Jenže teď se situace poněkud změnila. Lépe řečeno, Dáša ji změnila.

„Hele, madam prej požaduje nějakou sílu k ruce, protože nestíhá. Bělu, nebo spíš Andreu,“ zašeptal Michal, aby ho Dáša neslyšela. „Pozice asistentka asistentky,“ usmál se svému vtipu.

Andrea, asi dvacetiletá holka, ho zaslechla a z legrace nasadila vyděšený výraz. Andrejka sem nastoupila v září a bere to tady jako praxi na přechodné období, než se znovu pokusí dostat na vysokou školu. Pavlína mě odhadla dobře, líbila se mi. Je jiný typ než Dáša. Má bílou pleť, zářivé oči a tmavé vlnité vlasy. Skoro nikdy nevypadá učesaně, ale tak nějak, jako by právě vylezla z postele. Druhá zmiňovaná, Běla, je taky absolventka, převážně pracuje dole v prodejně, kde jí občas Andrea vypomůže. A to je z dámského osazenstva všechno, zbytek jsou chlapi ve výrobě a my. Já, Michal, Roman, Luboš a šéf naší pobočky Tony. Luboš je už v letech.

Tenhle štíhlý až hubený muž má dobrácké modré oči a téměř vždycky skvělou náladu. Jeho úsměv by se dal nazvat „vědoucí“, jako kdyby si pořád říkal „já už si svůj prožil, mě už nemůže rozházet vůbec nic“. Tony se jednou zmínil, že Luboš žije sám, a dokonce zažertoval, jestli není gay. Ale zptat se ho by si nikdo z nás nedovolil. Každopádně Luboš nikoho neobtěžoval ani nikomu neubližoval. Nastoupil před několika měsíci na výpomoc, a jelikož je už v důchodu, nehoní se za žádnou kariérou, pracuje, protože ho to baví, udělá, co je třeba, a jde domů. Roman je o pár let mladší než já a jeho hlavním poznávacím znakem je bílá košile, obličej zarudlý smíchem, blondaté nagelované vlasy, motorka a bezmezný obdiv k Michalovi. Někdy jsem uvažoval, před kým se vlastně Michal tak rád předvádí. Před holkama, nebo před Romanem, pro něhož je vzorem a zdrojem obdivu? O Michalovi jsem přemýšlet nemusel, toho jsem znal od dětství. Jeho slabosti, jichž se bál, jeho minulost, ke které se tak nerad vracel, i současnost, v níž se drží svého snu: pomalu, ale jistě v blízké budoucnosti obsadit Tonyho stůl. Docela by mě zajímalo, jestli to Tony ví, nebo alespoň tuší. V každém případě Dáša, stejně tak jako Pavlína, neměla Michala ráda, nemohla mu přijít na jméno a přehlížela ho. Na důvod jsem se ani nemusel ptát, byl mi úplně jasný. Michal, lamač dívčích srdcí a lovec profesionál, Dášu odmítl. Ne že by se mu nelíbila, ale nechtěl dráždit Tonyho. „Nemůžu Tonyho vyšťípat, nechci se hrabat přes něčí mrtvolu a nechci nikoho naštvat, chápeš? Vždycky jdu cestou nejmenšího odporu, takže musím Tonymu držet palce a makat, aby on povýšil a já dostal jeho místo.“

„Hm... Tak to abys ve vší tajnosti přece jen potěšil Dášu,“ zasmál jsem se škodolibě. „Stačí, aby tě před Tonyem vytrvale pomlouvala, a máš utrum.“

„Ba ne, hochu, Tony ji zas tak moc neřeší, to poznám.“

„Proč nechceš ještě vejš?“ ptal se tiše Roman.

„Pch, blázníš?“ odfrkl Michal. „To bych měl příliš zodpovědnosti a práce.“

Michal u Dáši upadl v nemilost, mluvila o něm jako o „psychopatovi“ a „maniakovi“ a já zřejmě dopadnu stejně. Někdy mi připadá, že když ženu nikdo neobtěžuje, nemrká na ni, obdivně nehvízdá, pak teprve propadne depresi, zoufalství a zavrhne chlapy.

„Michale.“ Tony vyšel ze své kanceláře. „Prozraď nám svoje figle na ženský. Dokážeš tak hezky vyprávět a my se rádi poučíme. Kromě toho každé občas potřebuje změnu,“ dodal s jízlivým úsměvem a pohupoval se na patách přesně ve chvíli, kdy kolem něj prošla oblečená Dáša s kabelkou pod paží, aby se rozloučila. Všichni se hned začali přidávat a Michala povzbuzovat, Dáša se zarazila.

„Co byste chtěli vědět?“ rozhodil Michal rukama, ale otázka mu dělala dobře.

„No pouč nás,“ vyzval ho Tony znovu. „Aleš, ten už ví svý, vid', Aleši?“ probodl mě pichlavýma očima. „Ale támhle Roman se taky rád vzdělá. Třeba na téma: Jak odejít z akce s dámským doprovodem. Dneska jdu na klubový večírek,“ dodal. Myslel jsem, že Michal prokoukne Tonyho hru a pochopí, že o nějaký Michalův manuál na balení holek vůbec nejde, naopak cílem je naštvat Dášu. Jenže kdepak, na to byl Michal příliš samolibý. Rozhlédl se, zda ho všichni slyší, nasadil bezelstný výraz a spustil: „Vyberu si nejhezčí kočku, který se všichni ostatní bojí, jak je pěkná, pak k ní přijdu a řeknu: ‚Chtěl bych se s váma milovat‘,“ pronesl a díval se přitom upřeně na Andreu, která ihned sklopila oči, a zružověly jí tváře.

„Kecáš,“ zapochyboval Roman. „To nemůžeš takhle rovnou vybalit.“

„Ale můžu, tahle přímočarost ženský obvykle vyrazí dech. Sice se možná naštve, ale hned si to představí.“

„Takže s návrhem souhlasí?“ vyzvídá Luboš, který zvedl hlavu od skartování nepovedených a starých materiálů. Tahle otázka mi na ostříleného penzistu připadala naivní jak od studenta.

„Jak kdy, občas je nutný se víc snažit,“ připustil Michal a užíval si, že je středem pozornosti. „Některý nejdou ještě ten večer, protože si vzpomenou, že jsou přece slušný holky. Buď se jako naštvou, nebo rozesmějou, nebo mi vynadají, každopádně se ale chytanou, protože ženský prostě mají rády drzý prasáky.“

„Tak to se teda pleteš,“ ohradila se Andrea.

„No a dál?“ zeptal se Roman a smál se jako třináctiletý kluk na hodině biologie, kde se zrovna probírá rozmnožovací ústrojí.

Tony se pobaveně usmíval. „A co když už ji nechceš?“ zeptal se, zatímco Dáša sevřela rty.

„To nehrozí,“ ohradil se Michal. „Já chci každou. Jen se s žádnou nesmím vidět tak často, aby si na mě začala dělat nároky. Dokonce se mi osvědčilo předstírat, že jsem ženatý. Návštěvy a schůzky se musí plánovat. Nechceš si nějakou naplánovat, Andrejko?“ usmál se Michal líbezně.

„No to teda nechci,“ odfrkla Andrea.

„Jen se bavte, ubožáci,“ prskla Dáša.

„Tony, když to začne být únavný a nudný, nechá se vztah vyhnít,“ ignoroval ji Michal. „To znamená ozyvat se čím dál méně, až se jednoho dne neozveš vůbec. Jenže když se ty lidi, nedej bože, vidí denně, to je pak těžký.“

„Počkej, až se některá pořádně zamiluje a bude ti dělat scény,“ pokýval Luboš znalecky hlavou.

„To se mi stává běžně,“ odmávl jeho obavy Michal.

„Jsi citově prázdný chudák a je mi tě líto,“ shrnula Dáša. „A já jdu domů.“ Michal její „poklonu“ odměnil krásným úsměvem. Cítil jsem, že bych měl taky něco říct, ale Micha-

lovy příběhy jsem znal téměř jako své vlastní boty. Kromě toho mi bylo jasné, že celá scénka patřila Dáše za trest. Ona to věděla taky. A jaký trest čeká mě? Raději jsem zbaběle mlčel dál.

„Tak čau, mějte se,“ houkla Dáša.

„Ještě počkej,“ poručil Tony a zadržel ji. „Vážení, věnujte mi pozornost, prosím!“ Stoupl si tak, aby na něj všichni viděli. Stín z oken částečně zakrytých žaluziemi si legračně pohrával s jeho rysy v obličeji. „Doufám, že jste nezapomněli a uděláte si na mě v sobotu čas. Je to sice pár kilometrů od Prahy, ale kdo bude chtít přespat, není problém, takže žádný výmluvy. Zejtra mi dejte vědět, ať vím, kolik lidiček se mi tam sejde, pozval jsem i pár kamarádů a lidí z výroby. Určitě čekejte spoustu jídla, pití, dobrou muziku a hodně randy,“ usmál se, jako by měl už teď přijímat gratulace. Andrejka nadšeně zatleskala, což mi přišlo přinejmenším překvapivé.

„Jo a nezapomeňte dárek,“ dodal Tony a zachechtal se. Ze slušnosti jsme se zasmáli všichni, včetně mě.

„A kolik vám bude, pane řediteli? Třicet?“ zeptala se Běla žertem.

„Tak nějak přibližně,“ odpověděl Tony s potěšeným úsměvem.

„Taky se mohl narodit někdy v létě. Kdo se tam má táhnout v tý zimě, co tam budeme dělat?“ mumlal Luboš.

„Tak tam nejezdi a máš to,“ opáčil Roman.

„Vždyť je to šéf, copak se tam dá nejet?“

„Má saunu a vířivku, vyblbnem se,“ naklonil se k nám Michal.

„Na to jsem tak zvědavěj,“ odfrkl Luboš. „Já kdybych slavil narozeniny, tak s kamarádama a práci bych do toho vůbec netahal.“

„To víš, dneska je jiná doba,“ odpověděl jsem.

Z práce jsem šel sám, Michal někam spěchal, Roman taky a o přítomnost nikoho jiného jsem nestál. Polibek s Dášou jsem už skoro dostal z hlavy, protože se vlastně nic moc nestalo. Cestou domů jsem si koupil konzervu chalupářského guláše a „zámockého leča“ s klobásou. V duchu jsem už konzervy míchal v kastrůlku a házel do nich česnek a cibuli. Hlad mi zvedal hladinu adrenalinu v krvi, a tak jsem přidal do kroku a mrzutě vrčel na lidi, co mi stáli v cestě. Bylo teprve šest hodin a už byla tma. Modrý soumrak přinesl chladnější vzduch a mráz mě štípal do nosu. Zachumlal jsem se do zelené bundy a zalitoval, že nemám šálu. Ucho igelitky s konzervami jsem navlékl na zápěstí a zkřehlé ruce zasunul do kapsy. Dnes mi Pavlína dvakrát připomněla svou dámskou jízdu. Jednou volala ráno a pak těsně, než jsem odešel z práce, volala podruhé. Málokdy někam chodila sama, možná proto mě už několik dní připravovala na příjezd kamarádky ze střední školy a několikrát se žárlivě ujistila, zda večer budu opravdu doma. Kde bych asi byl? Mohl jsem jít s klukama na pivo, ale já se na samotu těšil. Užiju si Eurosport, noviny, knížku, časopis, jídlo, nohy na stole, a to všechno naráz a hned, jak přijdu domů. Tedy, ne že by mi bylo úplně lhostejné, že Pavlína bude vysedávat s kámoškama v nějaké hospodě a cizí chlapi budou očumovat to, co má být jen moje. Ovšem přece jen spolu nechodíme pět týdnů, ale pět měsíců, takže nějaký ten večer bez ní přežiju.

Prošel jsem otevřenými skleněnými dveřmi s marným nápisem „Zavírat!“ a zamířil rovnou ke schodům, které lemovala